

EL POBLE CATALAN

REDACCIÓ
i ADMINISTRACIÓ:
16, Avenue Hoche
PARIS VIII*

SETMANARI DELS CATALANS A FRANÇA

ABONAMENTS: 1 a. 6 m. 3 m.
França 40 25 15
Union postale . 60 37'50
Altres països . . 75 45

Les nacions no moren

COM no comprendriem els dolors de Polònia? Com no els compartiríem en la nostra pròpia carn, en la nostra pròpia ànima? Terrors aeri i domiciliari, invasió militar, èxodes terribles, camps de concentració, presons, fam, piquets d'execució, Guepú i Gestapo treballant a la una, difamacions incivils i persecucions en massa, mort de la Llibertat, exili tristíssim... què més, encara? Totes aquestes malvestats ens fan germans dels polonesos.

Però, si en som germans en el dolor, ell ens en fa, més encara, germans en l'esperança. Per això els cridem en català: Visca Polònia!

Les nacions no desapareixen de les cartes geogràfiques per la simple i brutal voluntat dels tirans. Polònia, que ha sobreviscut a la tragèdia d'altres esquarteraments, sobreviurà al vil repartiment que ara n'han fet, a tall de carnisser inhumans, Hitler i Stalin. Sobreviurà a les «queixalades de la hiena i de l'ós» com diu Domènec Guansé a *Catalunya* de Buenos Aires.

A través de les vicissituds de la política, nosaltres hem servat sempre una noble amistat per la nació polonesa. Adhuc en temps que una diferència de governs interiors ens separava, els catalans liberals hem reconegut francament a Polònia allò que era de Polònia. Volem retreure-ho ací per tal de donar testimoni del que és la lleialtat catalana envers les nacions germanes; per tal que no puguin pensar mai, els polonesos, que la simpatia que ara els mostrem és un sentiment circumstancial, un sentiment d'aquells que certes propagandes es pensen poder crear.

Indiferents al pagament que en podíem rebre, els catalans subscriuíem allò que, en plena tragèdia, deia en 6 de desembre de 1937 un òrgan oficiós del Govern català: «La posició que assumeix Polònia és clara. No vol ésser empenya vers l'Orient... Reclama ésser inclosa en el concert occidental... Nosaltres, els catalans, que hem sofert tant pel color no occidental que una gran part dels espanyols han volgut donar a la política, estem ben situats

per a comprendre l'aspecte psicològic i de civilització de la tendència polonesa... Catalunya, perquè ha vist i veu amenaçada la seva existència com a nació, comprèn amb més intensitat que d'altres l'ànima polonesa.»

El nostre amor per Polònia ha estat, a més de constant, clarividient. Més enllà de la nostra tragèdia vèiem venir la dels polonesos; i ja prefiguràvem llavors la germanor dramàtica que avui ens uneix a ells.

En sentir i pensar així, sentim iensem com tot el món civilitzat. En sentir i pensar en favor de Polònia, ho fem com a occidentals que som i segons el sentiment i el pensament de tots els occidentals.

Catalans que ens llegiu: en sentir i en pensar així, ens honorem nosaltres mateixos, ens fem superiors a aquells que serveixen les misèries del baix ressentiment; misèries que els porten a donar per bona la sagrant conxorxa de «l'ós i la hiena», a donar per ben assassinada i per definitivament estripada en dues la gran i noble Polònia que Pius XII, en nom de la consciència cristiana del món sencer, vol veure reviuir en llibertat.

Visca Polònia! Només els qui s'hagin fet servents de la propaganda alemanya poden trobar inoportú aquest crit. Adhuc en correcta política de neutralitat, cal voler la permanència dels dos bel·ligerants. Car aquell qui votés en favor de la desaparició d'un dels lluitadors, com podria pretendre ésser neutral? Seria, al contrari d'això, acusat de complicitat, de negra i de traïdora confabulació amb un dels bel·ligerants, d'assassí subreptic per l'espatlla i d'ajudant en la feina macabra de trossejar la víctima i de fer-la desaparèixer sota el glaç del Vístula.

Arreu del món, allà on un lector nostre pugui alçar la veu, que cridi: Visca Polònia! Que ho cridi contra els qui troben pretextos per reconèixer als bolxevics el dret a haver-ne devorat un tros i contra els qui troben arguments a favor dels nazis, devoradors de la resta. El cor i el seny ens ho dicten així, catalans. Aquest crit ens honora, ens uneix i ens fa més grans que els qui no el criden.